

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Filipa Dienstbiera v právní věci žalobce: **D. K.**, zastoupený Mgr. Lukášem Venclem, advokátem se sídlem Plzeňská 441/73, Beroun, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 23. 10. 2013, č. j. X, v řízení o kasační stížnosti žalované proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2014, č. j. 2 Ad 60/2013 – 21,

t a k t o :

Usnesení Městského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2014, č. j. 2 Ad 60/2013 – 21, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Okresní správa sociálního zabezpečení Příbram (dále jen „správní orgán I. stupně“) vydala dne 25. 9. 2013 rozhodnutí, kterým dle § 126 odst. 1 a 4 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, uložila žalobci povinnost uhradit regresní náhradu v celkové výši 24.960 Kč. Žalovaná toto rozhodnutí v záhlaví označeným rozhodnutím potvrdila.

[2] Žalobce brojil proti rozhodnutí žalované žalobu, kterou Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) usnesením ze dne 25. 7. 2014, č. j. 2 Ad 60/2013 – 21, odmítl dle § 46 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), neboť o dané věci má jednat a rozhodnout soud v občanském soudním řízení. Odkázal přitom na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2014, č. j. 4 Ads 100/2013 – 26, dle kterého rozhodnutí Okresní správy sociálního zabezpečení ve věci nároku na

regresní náhradu dle § 126 zákona o nemocenském pojištění vůči třetí osobě, která svým zaviněným protiprávním jednáním způsobila vznik sociální události, jež byla důvodem pro vyplacení dávek nemocenského pojištění pojištěnci, je rozhodnutím správního orgánu ve věci soukromoprávní ve smyslu § 7 odst. 2 zákona č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu. Městský soud proto dospěl k závěru, že přezkoumání napadeného rozhodnutí žalované nespadá do pravomoci správních soudů rozhodujících dle § 4 s. ř. s. o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy.

[3] Proti usnesení městského soudu podala žalovaná (dále jen „stěžovatelka“) kasační stížnost z důvodu nezákonnosti spočívající v nesprávném posouzení právní otázky městským soudem a z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu. Převážnou část kasační stížnosti tvoří polemika stěžovatelky se závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 100/2013 – 26, ze kterého městský soud vycházel. Zároveň stěžovatelka podala návrh na zahájení řízení o kompetenčním sporu podle § 3 odst. 2 zákona č. 131/2002 Sb., o rozhodování některých kompetenčních sporů.

II. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[4] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení. Dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti a je projednatelná.

[5] Kasační stížnost je důvodná.

[6] Pro úplnost Nejvyšší správní soud uvádí, že zvláštní senát zřízený podle zákona o rozhodování některých kompetenčních sporů (dále jen „zvláštní senát“) usnesením ze dne 26. 5. 2015, č. j. Konf 27/2014 – 20, návrh žalované odmítl jako předčasný.

[7] Pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti je podstatné, že zvláštní senát usnesením ze dne 12. 3. 2015, č. j. Konf 8/2014 – 25, zrušil rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Ads 100/2013 – 26, z jehož závěrů vycházel městský soud v nyní napadeném usnesení. Zvláštní senát vyslovil, že rozhodnutí orgánů nemocenského pojištění o povinnosti zaplatit regresní náhradu podle § 126 zákona o nemocenském pojištění, není rozhodnutím správního orgánu o věci soukromoprávní ve smyslu § 46 odst. 2 [§ 68 písm. b)] s. ř. s. O žalobě proti takovému rozhodnutí je proto příslušný rozhodnout soud ve správním soudnictví. O tomto závěru svědčí dle zvláštního senátu historický i systematický výklad předmětných ustanovení zákona o nemocenském pojištění a občanského soudního řádu. Vzhledem k tomu, že nový zákon o nemocenském pojištění byl přijímán již v době fungujícího samostatného správního soudnictví, měl by nadpis § 158 („Soudní přezkum“) vycházet z terminologie doktríny, která už v době přijímání zákona o nemocenském pojištění rozlišovala mezi *soudním přezkumem*, tj. přezkoumáváním správních rozhodnutí správními soudy, a *nalézáním práva (pořadem práva)* před civilními soudy v řízení podle části páté o. s. ř. Zvláštní senát též dospěl k závěru, že náhradový vztah podle § 126 zákona o nemocenském pojištění má veřejnoprávní povahu.

[8] Nejvyšší správní soud se tedy ztotožnil s kasační argumentací, že usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby je nezákonné, neboť rozhodnutí stěžovatelky o povinnosti žalobce zaplatit regresní náhradu podle § 126 zákona o nemocenském pojištění je správním rozhodnutím podléhajícím soudnímu přezkumu v rámci správního soudnictví. Městský soud je proto příslušný ve věci rozhodnout. V podrobnostech odkazuje Nejvyšší správní soud na detailní argumentaci zvláštního senátu ve výše citované věci.

III. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[9] Nejvyšší správní soud s ohledem na výše uvedené napadené usnesení ve smyslu § 110 odst. 1 s. ř. s. zrušil a vrátil věc městskému soudu k dalšímu řízení. Městský soud je v dalším řízení vázán výše vysloveným právním názorem Nejvyššího správního soudu (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

[10] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne městský soud v novém rozhodnutí ve věci (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. července 2015

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu

